

EL RECORD

És cert que fores, però a qui li interessa?
És teu només, el record.
Mira-ho bé i tira-ho, a ningú li fa cap falta...
Ni tu mateix te'n recordaves.

LA VIA del tren separava la ciutat asfaltada. A l'altra banda, no hi havia res.
Un descampat, un solar, escombraries. Enderrocs, una séquia una
claveguera.
Fang i pols i pedres. Herba i camps esparsos. Entre naus i fusteries i tallers.
I bars, alguns de putes.
I un enorme pal o bastida elèctrica, enmig de tot allò.
Un home havia sigut trobat mort penjat dels cables d'alta tensió.

La propietària del bar de putes, i l'única cambrera que recorde,
era una dona gran, o m'ho semblava,
amb faldilla curta i botes, cabell ros o platí,
amb uns pits punxeguts. Literalment, acabats en punta.

A les tres de la vesprada, el bar ja era obert.
L'obríem nosaltres cada vegada que passàvem, puntualment, en anar a
escola.
Déiem *puta* i pegàvem a fugir.
Després ens aturàvem per veure si eixia, sempre eixia. I la véiem.

A vegades hi havia algú dins.
Sempre pensàvem que estava fent-ho.
A vegades deixava, o restava, la porta entreoberta.
I passàvem a poc a poc, una i altra vegada. Fins que la tancaven.
Era de vidre opac de colors diversos: roig, blau...

Un dia tancaren el bar, i en posaren un altre, amb vidres transparents pintats.
Recorde el dia que els pintaven: *Bocadillos – Tapas variadas*,
amb una clòtxina i una gamba dibuixades. No tenia cap interès.
Uns mesos després asfaltaren el carrer.

Roda, Lluís. "El record" . *Elogi de la llibertat*. Edicions Bromera. Alzira, 2001.